

HARLEQUIN®

Kingitused

023
MAI

Carol Marinelli

KIRE AJEL VOODISSE VIIDUD,
PÄRIJA NIMEL ENDALE
NÕUTATUD

Carol Marinelli
BEDDED FOR PASSION,
PURCHASED FOR PREGNANCY
2009

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused
kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja
kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad
ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes
sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või
paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 2009 by Carol Marinelli.

© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises
Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud
Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M05209710
ISBN 978-9949-12-919-5

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja
e-raamatud **www.ebooks.ee**

Esimene peatükk

„Arva, kes täna õhtul veel tulemas on!”

Emma naeratas ema häälest kostva elevuse peale, kui Lydia Hayes telefonitoru hargile aetas.

„Pool Melbourne’i on kohale saabumas!”

Viimaste nädalate jooksul ema ainult sellest peost rääkinud oligi. Emma isa kuuekümnes sünnipäev ja intiimne õhtusöök, mida nad algselt sel puhul plaanisid, oli kasvanud suuremõduliseks vabaõhupeoks! Suurima efekti saavutamiseks oli kasutusse võetud iga viimane kui toll nende suurejoonelisest merevaatega kodust ja sellele lisaks peotelk, mis paljastas Port Phillipi lahe kogu oma hiilguses, ja isegi ilm tundus olevat vastutulelik, pilvitu taevas linnavaateid paista laskmas. Tantsupõrand oli maha pandud, bänd kogunemas, toitlustajad sagisid ringi ning Lydia närvid olid peo alguse ootuses pingul. Kuid vähemalt üheks hetkeks oli telefonikõne tema närvidele puhkust andnud.

„Meile on saabumas ootamatu külaline!” surus Lydia heast meelest käsi kokku. „No paku nüüd ometi Emma, kes see olla võib.”

„Ema...” nurises saunalinasse mässitud Emma ema varbaküüntele lakki kandes. Olles veetnud terve päeva emal peoks valmistuda aidates, oli tal niigi juba enda valmis seadmisega kiire käes. „Lihtsalt ütle mulle.”

„Zarios!”

Üle Lydia väikese varba laiutas triip punast küünelakki. Otsides välja vatitupsu, pühkis Emma selle ära, laskmata kuidagi välja paista, et Zariose kohaleilmumine võiks talle mingilgi moel korda minna.

Kuid ometigi see läks, ja kuidas veel.

Zarios – nimi, mis iga naise selgroogu mööda tulise juti jooksmata pani. Mees, kes ei pidanud kasutama oma kuulsat perenime, et hetkega tuntud olla.

Zariose kulme kortsutav, kuid sundimatult kaunis nägu hakkas seltskonnalehekülgedel sageli silma. Tema reputatsioon naiste suhtes oli heidutav – seda sellisel määral, et tundus lausa uskumatuna, et pärast kõiki neid mürgiseid artikleid, mis tema kohta kirjutatud oli, võiks mõni naine ainuüksi vaid *mõeldagi* sellele, et temaga suhet alustab.

Kuid ometi nad seda tegid – ikka ja alati. Ning ilma eranditeta lõppes see iga kord pisaratega – ehk siis täpsemalt öeldes, järjekordse naise pisaratega.

„Miks?“ sai uudishimu Emmast võitu ning küünelakipudelile korki peale keerates ei suutnud ta seda küsimust kuidagi välja ütlemata jätta.

Nende isad võisid ju parimad sõbrad olla, kuid miks peaks Zarios D'Amilo isegi vaid kaaluma tema isa pidustustel osalemist? Kas ei peaks ta laupäeval õhtul pigem mõnd supermodellile magatama? Või ületama ekvaatorit, et jõuda mõnele kuulsustest kubisevale üritusele? Igal juhul mitte olema teel Eric Hayesi kuuekümnenda sünnipäeva pidustustele.

Rocco D'Amilo oli Austraaliasse saabunud pea pool sajandit tagasi, olles tol hetkel vaid üheteistaastane. Itaalia immigrantide lapsena oli teda esimeste põrgulike koolipäevade vältel kiusatud ja tagant torgitud. Suutmata end inglise keeles väljendada ning lõunasöögikarbike täidetud lehkava lihakraamiga, oli ta kergeks sihtmärgiks, kuni Eric Hayes, kes ka ise omal ajal oli pidanud parajal hulgal kiusamist taluma, ühel ninameestest silma siniseks löi. Tollest hetkest peale olid sellest ebatõenäolisest paarist lahutamatud sõbrad saanud.

Rocco oli alustanud iseseisvat elu ehitajana ja Eric kinnisvaraagendina ning nad olid hoidnud ühendust isegi siis, kui Rocco ühes oma noore pruudi ja vastsündinud beebiga Itaaliasse tagasi pöördus. Nad olid olnud teineteise pulmas isameesteks, ristimistel ristiisadeks ning just nende sõprus oli olnud toeks, mida Roccol kõige enam vaja läks, kui ta naine tema ning nelja-aastase poja juurest minema jalutas.

Eric oli aastate vältel õitsvale elujärjele jõudnud ning mõned nutikad kinnisvarainvesteeringud olid perele turvalise ja mugava elu taganud. Ta oli järginud reeglit „kõige kehvem maja kõige paremas piirkonnas” ja ostnud hooletusse jäetud maja räämas aakril äärelinna eksklusiivses rannarajoonis ning seda tasapisi remontinud ja klaninud, kuni see säras sama majesteetlikus hiilguses kui majast avanevad vaated. Ka Roccot oli nii siin kui Roomas edu saatnud, kuid kokkuvõttes oli just tema poeg Zarios see, kes oli perefirma praeguse impeeriumini laiendanud. Tema isa tõsine tööetika kombineerituna erakooli

hariduse ja geniaalse ajuga olid kokku andnud pead pööritama paneva edukuse valem.

Zariosel olid ülikooli lõpetades suured plaanid, mis ta kiiresti ka ellu viis, muutes nii eduka, kuid tagasihoidliku ehitusfirma globaalse haardega kinnisvara- ja laenukompaniiks. D'Amilo Finantsistidel oli hulk harukontoreid üle terve Euroopa ja Austraalia ning nende kuldne haare sirutus üha kaugemale üle kogu maakera. Nüüd, mil päevakorral oli Rocco eelseisev pensionile jäämine, oodati, et Zarios võtab ametlikult ohjad enda kätte.

Kui ta vaid suudaks korralikult käituda!

„Talle on antud viimane hoiatus!” Kuigi nad olid ruumis vaid kahekesi, rääkis Lydia valjul sosinal. „Su isa rääkis mulle, et juhtkonnal paistab olevat Zariose häbematus käitumisest küllalt saanud. Nad tunnevad ebamugavust selle väljavaate ees, nagu võiks temast enamusaktsionär saada...”

„Kuid see on ju ometigi Rocco otsustada...” kortsutas Emma kulmu.

„Ka Roccol on Zariose käitumisest villand. Ta on sellele poisile andnud kõik, mida tal anda on, ning vaata, millega Zarios talle selle eest tasub. Kui ülejäänud direktorid ühiselt tema vastu astuvad...” Lydia sosin muutus oktaavi võrra vaiksemaks „... ja praegu tundub, et just nii see on. Kui kuuldused, et Zarios on Miranda maha jätnud, osutuvad tõeks – siis, ütleme nii, et see tüdruk oli tema viimane võimalus.”

„Kuid nad olid ju ainult neli kuud koos olnud!” märkis Emma.

„Mis koera eluaastates võetuna on pikk aeg!”

Oh, kuidas nad selle üle naersid.

Emmat ajasid tema vanemad mõnikord närvi – suurema osa ajast tegelikult. See, et nad ilmselgelt tema venda Jake'i eelistasid, ning see, kuidas nad korduvalt Emma valitud karjääri millekski ei pidanud, just nagu ei oleks kunstnikuamet mingi tõeline töö – ometigi Emma jumaldas neid. Tema ema oli ja on Emma jaoks alati olnud kõige humoorikam naine maailmas.

Mässituna vannilinasse, naerust kõveras, ema tema kõrval lõkerdamisest hingeldamas ja varajane õhtupäike lahe kohal tasapisi vett puudutamas ning elutuba kuldsetesse toonidesse mähkimas, tajus Emma mingil moel ja mingil tasandil, et tegemist on ühe ääretult hinnalise hetkega.

Tal ei olnud õrna aimugi kuivõrd väärtuslik, külluslik ning hea tema elu tegelikult tol võrratul suveõhtul oli. Ta ei teadnud veel, kui mitu korda ta end seda oma meeltes üha uuesti ja uuesti läbi elamas avastab.

„Oh, aitab küll!” Pühkides silmi, utsitas Lydia oma tüdart tegudele asuma. „Kuhu ma ta ometi magama panen?”

„Ta jääb ööbima?” Emma silmad läksid suureks ainuüksi mõttest, et Zarios siia nende katuse alla magama jääb.

„Just nii!” sosistas Lydia, kes oli naljatamisest selleks korraks lõplikult loobunud, kuna ta oli väga erutunud. „Ma teadsin, et Rocco jääb siia – aga Zarios! Mul tuleb ta sinu tuppa paigutada.”

„Seda nüüd küll mitte.”

„Kuid me ei saa ju teda ometi töötoa lahtikäivale voodile magama panna – ning Jake on paigutatud oma vanasse tuppa ja Rocco külalistetuppa... me peame Zariosele sinu toa andma. Aga lähme nüüd, aeg on end riidesse sättida,” ütles Lydia, keeldudes teema üle edasi vaidlemast ning hõljudes seitsmendas taevas väljavaate ees niivõrd kuulsusrikast külalist võõrustada. „Mu sõbrad annavad kadedusest otsad – suudad sa kujutada Cindy nägu, kui ta sellest kuuleb? Sa ju otsid ometi tänaseks õhtuks midagi kena, ma loodan?”

„Nagu näiteks pruutkleidi?” vastas Emma, keelt põses hoides.

„Noh, ta ju läks Mirandast lahku, eks ole!”

Emma sarkasm jäi emale tabamatuks. Lydia Hayes oli veetnud kogu oma abielunaise elu seltskonnaredeli keskmise pulga külge klammerdudes ning ta oli kindlalt nõuks võtnud, et tema lapsed tõusevad sellel kõrgustesse, kuhu tema ise kunagi jõudnud ei olnud.

„Austraalia kõige nõutum poissmees liitub meiega, et tähistada su isa kuuekümnendat sünnipäeva, Emma. Kindlasti ei jäta see sind täiesti külmaks?”

„Loomulikult ei jäta see mind külmaks,” naeratas Emma. „Isa sünnipäev, ma mõtlen...”

„Säti siis end valmis,” manitses Lydia ning masseeris seejärel kergelt nina krimpsutades oma meelega. „Nad jõuavad peagi siia...”

„Ema, rahune maha.”

„Aga mis siis, kui nad ootavad midagi suurejoonelist?”